KATHY REICHS

SBÍRKA KOSTÍ

SBÍRKA KOSTÍ

KATHY REICHS

SBÍRKA KOSTÍ

ČTYŘI POVÍDKY

Přeložila Kristýna Kučerová

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2016 by Temperance Brennan, L.P.
„Bones in Her Pocket“ copyright © 2013 by Temperance Brennan, L.P.
„Swamp Bones“ copyright © 2014 by Temperance Brennan, L.P.
„Bones on Ice“ copyright © 2015 by Temperance Brennan, L.P.
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Bone Collection*
(Published by Bantam Books, New York)
přeložila © 2018 Kristýna Kučerová
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Elektronické formáty
Dagmar Wankowska, *Liam*ART

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-105-2 (pdf)

Fredu Weberovi
14. června 1945 – 21. dubna 2016

Obsah

Kosti v kapse 9

Kosti z močálu 61

Kosti na ledu 139

První kosti 229

Poděkování 296

KOSTI V KAPSE

PRVNÍ KAPITOLA

Křečovitě jsem se držela rámu vozítka, které za zvuku rozeřvaného motoru trhavě nadskakovalo a součástky v něm chrastily jako ve staré rachotině z dob korejské války. Nebe se sice mračilo, ale na říjen bylo pořád teplo. Foukla jsem si na čelo v marném pokusu zbavit se vlasů v očích; pustit se rámu terénní čtyřkolky jsem vážně neměla v úmyslu.

V mých představách o tom, jak asi vypadá umělecká kolonie, byly každopádně lépe udržované silnice. Realita ovšem zahrnovala jen hustý les, vykácený pás pro elektrické dráty a polní cestičky klikatící se křovinatým podrostem. Severní Karolína na způsob Jurského parku.

Jenomže já sem nepřijela splynout s přírodou ani vyživit kreativní potenciál pravé mozkové hemisféry. Chystala jsem se vyzvednout mrtvé tělo.

Původně jsem si na tenhle den plánovala pár kilometrů po charlottském běžeckém okruhu Booty Loop, oběd s kamarádkou Anne a procházku po galeriích v NoDa, umělecké čtvrti na sever od Davidson Street. Propracovala jsem se sotva ke tkaničkám tenisek Nike, když mi zavolal šéf.

„Je sobota," protestovala Anne v reakci na špatné zprávy. „Nemůže to počkat?"

„Chceš před obědem rozebírat detaily tělesného rozkladu?"

„To nemají na takovýhle věci policajty?"

„Je to můj případ." Jako soudní antropoložka při Úřadu soudního lékařství okresu Mecklenburg pokládám neidentifikované lidské ostatky za své pole působnosti. „Před několika týdny se u jezera Mountain Island našla fibula, tibie a dva obratle. Policie si myslela, že se jedná o pohřešovanou Edith Blankenshipovou."

„Mluvili o ní ve zprávách. Vysokoškolačka, že jo?"

„Postgraduál na UNCC." Měla jsem na mysli Severokarolínskou univerzitu v Charlotte, svého druhého zaměstnavatele.

„Edith to nebyla?"

„Podle rozboru amelogeninu ty kosti patří muži," opáčila jsem.

„Miluju, když mluvíš sprostě."

„Ještě jsem ho neidentifikovala." Neznámý ležel v krabici u mě v laboratoři. Pod číslem ME422-13. Vyžádala jsem si, aby břeh, kam voda vyplavila kosti, prozkoumali ultrazvukovým zaměřovačem. Možná už to není třeba. Míň papírování. Chabá útěcha.

Anne mě za mou oddanou službu veřejnosti nepochválila.

„Chlap, co objevil kosti, si teď myslí, že našel další."

„A ty musíš jet posbírat zbytky pana Tibiuse Fibuly." Dramatický povzdech.

„Možná bychom se mohly sejít potom."

„Ale umyj si ruce." Anne zavěsila.

Čtyřkolka poskočila doleva a prosvištěla neviditelnou mezerou mezi stromy. Skoro jsem vyletěla ven hlavou napřed. Chlapík za volantem zařval přes rameno: „Dobrý?" S lehkým přízvukem.

„Báječný," hlesla jsem.

Můj řidič byl dle vlastních slov kovboj-umělec a jmenoval se Emmett Kahn. Přivítal mě před hodinou s úsměvem na rtech a drtivým stiskem ruky.

Kahnův věk jsem odhadovala na něco málo přes šedesát. Řídké šedé vlasy, olivová pleť, tmavé oči pod těžkými víčky, kotlety velikosti obřích vepřových žebírek. Úspěšný obchodník s uměním a majitel tří set akrů půdy, po nichž jsme právě podnikali dobrodružnou cestu pana Žabáka.

„Já tady tomu říkám Karolitálie, protože tvar pozemku připomíná botu. Míříme ke Špičce." Poslední slovo vyslovil s velkým písmenem. „O jezeře Mountain Island něco víte?"

Zavrtěla jsem hlavou a zaťala zuby. Než se dokodrcáme k cíli, budu potřebovat vyměnit všechny plomby.

„Jezero vzniklo v roce devatenáct set dvacet devět kvůli vodní a tepelné elektrárně. V mecklenburském okrese jsou tři umělé nádrže, tahle je nejmenší a napájí ji řeka Catawba."

„Veliké." Zmohla jsem se pouze na mluvu jeskynního muže. Země rozlehlá. Cesta hrbolatá. Tempe vyřízená.

„Proto mám správce. Skip se stará o bezpečnost." Kahn kývl hlavou k hoře cementu, která seděla vedle něho. Muž – spíš vrhač než běžec – byl široký ve všech významech toho slova. Široká ramena, široká záda, široká hlava s vlasy zastřiženými na ježka. Oči měl schované za leteckými slunečními brýlemi, ale já nepochybovala, že se mračí.

„Skip je policajt v gastonském okrese. Vyplatí se čerpat z lokálních zdrojů, víte?“

Čtyřkolka se srovnala a nabídla výhled na východní obzor. Nízké tmavé mraky nafouklé deštěm.

Díky rovnějšímu povrchu jsem mohla lépe komunikovat. „Já myslela, že jsme pořád v Mecklenburgu,“ zakřičela jsem.

„Hranice okresu se táhne středem jezera. Já mám pozemky po obou stranách. Tady Skip věděl, že v Mecklenburgu mají dámu přes kosti, a navrhl mi, abych tam zavolal.“

Chytrák Skip. Policejní oddělení Charlotte-Mecklenburg to přehodilo na MCME – Úřad soudního lékařství. Můj šéf to přehodil na mě.

„Já ale pracuju pro soudního lékaře.“

„Jste koronerka?“

„Soudní antropoložka. Ohledávám těla, u kterých už nelze provést běžnou pitvu.“

„Plaváčky.“ Kahnův slovník naznačoval, že se často dívá na televizi.

„Ano. A taky skeletonizovaná, mumifikovaná, rozložená, rozsekaná, ohořelá a zohavená těla.“

„Viděl jsem to v televizi. Vy rozlousknete, jak je oběť stará. Jestli je to chlap, nebo ženská, černoch, nebo běloch. A jak umřela, že jo?“

„Ano.“

„K tomu vám stačí pár kostí?“

„S úlomky je to těžké,“ hulákala jsem. „Bylo by lepší, kdybyste toho našli víc.“

Od zadní pneumatiky cosi odletělo a odrazilo se o balvan.

„Už tam budeme?“

Kahn mou otázku buď ignoroval, nebo neslyšel.

„Takže čím víc kostí, tím líp se hledá vrah.“

„Pokud jde o vraždu.“

O čemž jsem pochybovala. Kosti pana Tibiuse Fibuly byly hladké a vybělené. Příliš hladké a příliš vybělené. Domnívala jsem se, že se tu povalovaly desítky let. Vsadila bych na vyplavený hrob. Severní Karolína rozvolnila zákony o soukromých pohřbech a v Appalačském pohoří se poměrně často stávalo, že děda skončil na dvorku vedle Alíka.

„Všechny kosti pocházejí ze stejného místa?“ snažila jsem se přeřvat motor.

„První čtyři vyplavaly na Obloukové pláži. Chcete tam zajet?“

„Jindy.“ V oblacích zlověstně zahřmělo. „A ty dnešní?“

„Ve Špičce, na mecklenburské straně.“

„Na opačném břehu poloostrova,“ ujistila jsem se.

„Když se minulý týden zvedla hladina řeky, jezero stouplo o čtyři a půl metru. Všechno bylo pod vodou, takže ta taška mohla klidně připlavat z kterékoli strany. Skip zrovna obhlížel škody, když si jí všiml zachycené na stromě. Jednou k ní čuchnul a zavolal mi.“

Taška? Čuchnul? Nervové dráhy se zachvěly předtuchou.

„Já myslela, že jste našli kosti.“

Kahn mě přes rameno obdařil širokým úsměvem. „Trvala jste na tom, že máme zavolat, pokud najdeme něco dalšího, tak jsme zavolali. Ničeho jsme se nedotkli, abychom neponičili místo činu.“ Opravdu viděl v televizi hodně kriminálek.

Podráždění přemohlo nervozitu. Jedná se o falešnou stopu? Naprosto promarněná sobota?

Kahn zatočil volantem, čtyřkolka nadskočila a provedla obrat o devadesát stupňů, skulila se ze svahu a zastavila těsně u vody. Když motor dorachotil, ohlušilo mě ticho. „A jsme tady.“

Vystoupila jsem a rozhlédla se kolem.

Ocitli jsme se na pásu pevniny vykazující známky nedávných záplav. Zbrázděná půda. Rozházené oblázky a ulity. Bahnem pokrytá vegetace.

Tázavě jsem pohlédla na Skipa. Ukázal rukou k jezeru.

Vydala jsem se k vodě a ve vlasech cítila větvičky stromů. Kahn a pan Kecal čekali na svahu.

Na bahnitém břehu ležela mrtvá ryba, střeva vyhřezlá z útrob vypadala jako houby. Kupodivu tam hodovalo jen pár much. Baští jinde? Vylekala je blížící se bouřka?

Zadívala jsem se na dlouhou borovici, napůl trčící z vody. Asi tři metry od břehu jsem na ní spatřila modrou plátěnou tašku obsypanou mouchami.

Otočila jsem se a zeptala se společníků: „Dotýkali jste se té tašky?“

„Ne.“ Takže Skip umí mluvit. „Stačil mi ten smrad.“

„Jak je to dlouho, co jste ji našel?“

„Dvě tři hodinky?“

Natáhla jsem si rukavice a nervové dráhy už mi vibrovaly naplno. Smrad? Mouchy na starých kostech?

Naštěstí jsem si vzala gumáky, takže jsem se teď mohla brodit jezerem. Muži mě beze slova pozorovali.

Našlapovala jsem těžkopádně. Bahnité dno mě při každém kroku vcucávalo. Hladina stoupala, nakonec dosáhla až k okraji holin, zatekla dovnitř, promáčela mi ponožky a ochladila nohy.

K tašce, ze které se valil příšerný puch, jsem se dostala, když mi voda sahala do půli stehen.

Naděje, že si dnes s Anne zajdu na výstavu akvarelů, definitivně zemřela.

Mouchy. Zápach. Něco tu nehrálo.

Dívala jsem se na tašku a uvažovala. Zavolat si někoho na pomoc? Vytáhnout ji na břeh a pak zatelefonovat do laborky?

Mraky na druhé straně jezera pulzovaly elektřinou. Znovu zahřmělo, o poznání blíž.

Do háje s protokolem. Nenechám si tu přece bleskem uškvařit zadek.

Pořídila jsem několik snímků iPhonem, natáhla se k tašce a trhla, jenomže jsem neměla dostatečnou rovnováhu, abych ji uvolnila.

Ještě jeden krok. Calliphoridae se mi nahrnuly do obličeje i vlasů. Vyhákla jsem ucha z větve, na které taška uvázla. Spadla. Žbluňklo to.

Tak rychle, jak mi boty plné vody dovolily, jsem vláčela kořist ke břehu. Naštvané mouchy mě pronásledovaly.

Skip mi pomohl dotáhnout tašku bahnem nahoru na svah. Z plátna, které bylo na straně protržené asi v délce patnácti centimetrů, crčela voda.

Zpátky na pevné zemi jsem ještě chvíli fotografovala. Pak jsem rozevřela zip a nadzdvihla horní chlopeň. Mouchy se zklamaně přesunuly k rybě. Sushi al fresco.

Zevnitř na mě zírala lebka, očnice kulaté a prázdné, jako kdyby je vyděsil náhlý vpád slunečního svitu. Vlasy padaly z temene přes obličej jako dlouhé tmavé vodní řasy.

Tělo bylo oblečené. Pod nasáklou látkou jsem rozeznávala zbytky vazů, tu a tam kousíčky zelenošedé tkáně.

Ale z toho se mi dech v hrdle nezadrhl.

Nohy byly skrčené a pod zablácenou džínovinou byly zřetelné štíhlé kosti.

Nohy.

Množné číslo.

Tak tohle vážně není pan Tibius Fibula.

DRUHÁ KAPITOLA

Skip mi pomohl naložit tašku do čtyřkolky. Divoká jízda by mohla ostatky poškodit, jenomže já nechtěla čekat. Teď už se doopravdy blýskalo.

Cesta zpátky probíhala o poznání vážněji, dokonce i Kahn mlčel. V areálu už byl dost silný signál, abych mohla telefonovat.

Tim Larabee, hlavní patolog v MCME, byl stejně překvapený jako já. Poslal mě přece vyzvednout staré kosti.

Larabee se zeptal, zda bych mohla tašku hodit do kufru svého vozu. Ani omylem. To už jsem kdysi udělala. Jednou. Ten zápach se v autě držel, dokud jsem ho neprodala. Možná jsem si to jen namlouvala. Tak či tak jsem si to nehodlala zopakovat.

Larabee slíbil dodávku.

Čekali jsme mezi chatkami, které se hodily spíš do Alp než do karolínského podhůří. Kahn mi objasnil, že v nich jsou ateliéry pro návštěvníky z řad umělců, ale já neviděla živou duši. Skip neříkal nic.

Za dvacet minut se Kahn omluvil, že musí něco zařídit. Napadlo mě, že se možná chystá poradit s právníkem. Skip zůstal se mnou. Mlčenlivý jako vždy.

„Jezero Mountain Island. Hora, ostrov. Z toho názvu mám pocit, že se nemohli rozhodnout." Pokus o společenskou konverzaci.

„Hora je ten ostrov uprostřed." Bradou kývl k vodě.

„Asi je tam dost hloubka."

„Skoro dvě stě metrů. Jezero má plochu třináct čtverečních kilometrů, pobřeží měří necelých sto." Dvě věty. Skip se rozjel.

„To je velké jezero," podotkla jsem.

„Lidi v Charlotte vypijou hodně vody."

„Jestli se zpráva o dnešním nálezu roznese, začnou kupovat balenou."

Skip můj humor neocenil. „Vytáhneme pět šest těl ročně. Většinou opilce, co si vyjeli na lodičce. Někteří se nenajdou vůbec."

Možná že *já* začnu kupovat evian.

Kahn se vrátil, a tak jsem další otázku směrovala na něj.

„Kolik lidí sem má přístup?“

„Jen moje rodina, mí hosté a Skip. Momentálně tu máme ubytované dva umělce. Kód u brány měníme, když si na to vzpomeneme, ale je to tu velké, a upřímně, dost přístupné.“

„Oplocené?“

Kahn zakroutil rukou. Ano i ne. „S Duke Energy máme společný plot na hranici pozemků. Ale je starý a kromě mě ho nikdo neopravuje.“

„Elektrárna Riverbend?“ Viděla jsem ji cestou sem; mohutné tovární komíny, cihlové budovy, dopravníkové pásy a drátěný plot. Celé to připomínalo scénu z postapokalyptického filmu.

„Jo. Je to uhelná elektrárna, kterou postavili v devětadvacátém roce, když budovali nádrž. Riverbend spustili jako podpůrný zdroj energie v dobách nejvyšší poptávky po elektřině. Je strašně zchátralá a špatně udržovaná, místní jsou vzteky bez sebe. Duke před pár měsíci zavřeli, takže teď je situace ještě horší. Ekologické skupiny řvou, že popílek se z lagun dostává do jezera, soudí se kvůli čištění. Uvidíme, co se bude dít.“

„Na poloostrov má tedy přístup vlastně kdokoli? Do Špičky?“ Intuice mi napovídala, že tašku vyplavila voda, ale chtěla jsem si krýt záda.

Kahn pokrčil ramenem. „Jasně. Stačí odstranit ceduli ZÁKAZ VSTUPU. Bývalo to tady oblíbené místo Pekelných andělů, takže nám sem pořád jezdí motorkáři s vytuněnými mašinami, mizí nám na lodích a tak.“

„Nějaké náznaky, že tu poslední dobou někdo byl?“

Kahn se otočil ke Skipovi. „Můžeš tu počkat?“

Skip přikývl.

„Zavolej, prosím, až přijede dodávka.“ A ke mně: „Pojďte, něco vám ukážu.“

Než jsem stihla odpovědět, Kahn obešel chatku a vykročil po pěšině, která nebyla v podrostu skoro vidět. Vydala jsem se za ním.

„V Karolitálii se snažíme zasadit umělecká díla do přírody,“ vysvětloval mi cestou Kahn. „Po celém pozemku máme živé instalace. Krásu na nečekaných místech.“

„Aha.“ Neměla jsem ponětí, o čem mluví.

Asi pět metrů od kraje lesa se Kahn zastavil a natáhl ruku k nebi. „Krása na stromech.“

K větvím starého dubu, asi tři metry nad našimi hlavami, byla přidělaná bedna z plexiskla a kovu.

„Budu hádat. Kosmická loď?“

„Místo pro rozjímání o prostoru. Člověk, který hledá klid, se tam může posadit a meditovat. Světlo proniká sklem dovnitř, ale nic vás tam nerozptyluje, takže můžete zaměřit myšlenky do nitra.“

„Aha.“ Moderní umění, to není nic pro mě.

Kahn pokračoval k vyvýšenině zasypané borovým jehličím, ze které trčely dveře od lednice a okénko. Beze slova trhl dveřmi a naznačil mi, ať se podívám dovnitř.

V podzemním přístřešku stál kulatý stůl a u něj oblá lavice. Stěny, podlaha, strop i vybavení byly z plastu ve studeném bílém nemocničním odstínu.

„Vejdou se sem tři lidi. Dá se tu pod zemí vydržet docela dlouho.“

Já ne, pomyslela jsem si.

„Máme jich na pozemku třináct. Třináctka je číslo vzpoury, apostáze, odpadlictví, dezintegrace, revoluce.“

Mokrý sen každého survivalisty.

„Už nějakou dobu si všímám, že se v některých buňkách squatuje.“

„Máte představu, kdo to je?“

„Slyšela jste někdy o zeleném fanatismu?“

„Ekoterorismus.“

Kahn přisvědčil. Sáhl si rukou na bradu.

„Měla byste si promluvit s tím cvokem Hermanem Blountem. V srpnu pověsil na web videa, kde vyhrožoval, že vyhodí elektrárnu Riverbend do povětří. Pak zmizel.“

„Vy si myslíte, že se Blount schovává pod zemí na vašem pozemku?“

Kahn zachmuřeně přikývl.

„Jestli je někdo schopen násilí, tak je to Blount.“

TŘETÍ KAPITOLA

Když jsem v pondělí ráno vstoupila do Úřadu soudního lékařství okresu Mecklenburg, recepční paní Flowersová byla na svém místě. Jako obvykle oděná do květovaných vzorů, na hlavě dokonale nalakovanou trvalou ve tvaru helmy.

Zamávala jsem jí, prošla recepcí a kartou si zajistila vstup do biovestibulu, který vede k pitevnám a kancelářím personálu. Biovestibul je označení pro chodbu za tři sta milionů dolarů. Fakt hustý.

Nedávno postavené, supermoderní zařízení MCME, které odpovídá všem požadavkům ekologické certifikace budov, pořád ještě voní jako nové auto. Po desítkách let strávených ve starém provizorním baráku, který vznikl rekonstrukcí Searsova zahradního centra, všichni zaměstnanci svůj nový domov milují.

Zamířila jsem k pitevně číslo čtyři, která je spolu s jednou další vybavená speciální ventilací pro aromatické případy: zahnívající a rozkládající se těla, utopence. Moje smraďochy.

Zastavila jsem se u sebe v kanceláři, abych si zamkla kabelku do zásuvky. Objevil se Larabee. Můj šéf se ve volném čase věnuje vytrvalostnímu běhu. Hodně. Hodiny strávené na chodníku z něho vytvořily štíhlého šlachovitého Ichaboda Cranea v chirurgickém mundúru.

„Jak to šlo u jezera Mountain Island?“

„Příšerná bouřka.“ Narovnala jsem se, abych mu viděla do tváře.

„Joe říkal, že na zpáteční cestě lilo jako z konve. Vítr mu prý skoro shodil dodávku ze silnice.“

Joe Hawkins pracuje v MCME od dob, kdy Mojžíš ještě usilovně hledal jíl.

„Na tabuli jsem neviděla Joeovo jméno. Kde je?“

„Má zánět spojivek. Vadí ti pracovat sama?“

„Určitě míň než zánět spojivek. Kde jsou moje kosti?“

„V chlaďáku. Joe pořídil předběžné fotografie a rentgeny, všechno ti nechal na vozíku.“

„Rušný víkend?“

„Nebylo to zlé. Jedno pobodání, jedna smrt elektrickým proudem a vražda s následnou sebevraždou. Nic pro tebe.“

V naší zvláštní branži se podobný rozpis pokládá za „ne moc zlý“.

„Dej mi pak vědět.“ A Larabee byl pryč.

Ulevilo se mi, že nemám další případy, a tak jsem si k podložce připevnila formulář, došla se do šatny převléknout a vykročila k chladicím boxům. Doufala jsem, že osmačtyřicet hodin chlazení zmírnilo zápach. Věděla jsem, že tomu tak nebude. Alespoň to nevydrží dlouho.

Odjela jsem s vozíkem do pitevny číslo čtyři, navlékla si rukavice a na hlavu nasadila ochranné brýle. Pak jsem si na obličej připlácla roušku a vše doplnila igelitovou zástěrou, která se uvazuje za krkem a v pase. Okouzlující.

Rozsvítila jsem sálová světla na stropě. Spustila průmyslový větrák s obřími lopatkami. Byla jsem připravená.

Joe odvedl dobrou práci; poskládal kosti, a přitom je ponechal oblečené. Po té spoustě let, co mi asistuje u stolu, už přesně ví, co chci.

Kostra ležela naznak s mírně roztaženýma nohama. Šavásana. Zvláštní, ale právě tohle mi blesklo hlavou. Pozice mrtvoly.

Během přepravy nebo manipulace se z lebky odloupla kůže s vlasy. Ležely stranou, plné hnijící vegetace a dalších jezerních zbytků.

Zapnula jsem světelnou prohlížečku. Joeovy celotělní rentgeny nic výjimečného neodhalily.

Vrátila jsem se k vozíku a chvilku si prohlížela to, co zbylo z lidské bytosti. Voda není k mrtvým laskavá. Nafouklé tělo vypadá bizarně, z jeho zápachu se zvedá žaludek. Tahle fáze ale už dávno proběhla, nyní zůstaly jen kosti a cáry zetlelého masa.

Přesto to býval člověk. Pocítila jsem známý smutek. Tohle se mnou vždycky udělají vlasy. Evokují jednoduché úkony, jako je česání, zastrkování za uši, odhazování ve větru.

Mozek jsem měla kupodivu stále naladěný na jógu. Předhodil mi obraz z nedávné lekce. „Stanovte si záměr,“ nabádal nás instruktor. „Vaše myšlenky mají sílu.“

Těkala jsem očima po těle. Stanovila si záměr. Jméno. Poslední cesta domů.

Čas na formuláři: 8.38.

Nasadila jsem si brýle, povytáhla roušku a pustila se do práce.

Nejdřív jsem pod lupou prohlédla ošacení. Objevila jsem pár krátkých chlupů, patrně zvířecích. Jeden jsem sebrala a uložila do plastové lahvičky.

Potom jsem nůžkami uprostřed rozstřihla tenké olivově zelené tričko s nápisem SPOKOJENÝ DRAVEC a obě poloviny rozprostřela po stranách trupu. Džíny si vyžádaly větší úsilí, ale nakonec se i ony ocitly rozporcované na nerezovém stole. Až budu hotová s kostmi, oblečení sundám a podrobněji prozkoumám.

Všechny kosti byly na svém místě. Což mě vzhledem k protržení tašky překvapovalo.

Nevýrazný týlní hrbol, hladké nadočnicové oblouky a malé spánkové kosti vypovídaly o ženském pohlaví. Znaky pánve byly v souladu s lebkou.

Lebka byla poměrně dlouhá a úzká. Kořen nosu seděl nízko, nosní otvory se široce rozvíraly. Zadala jsem naměřené údaje do počítačového programu Fordisc 3.0. Všechny ukazatele odpovídaly afroamerickému původu.

Určení věku vyžaduje podrobnější zkoumání. Kostra je při narození neúplná. V dětství a dospívání se vyvíjejí další kousíčky a přirůstají ke koncům a hranám kostí. Některé části obratlů a pánve srůstají.

Klíční kost dobíhá do cíle jako poslední. Prohlédla jsem obě, a to v místě, kde se spojují s hrudní kostí. Oba konce byly srostlé, ale jemná klikatá linie mi prozradila, že k srůstu došlo krátce před smrtí.

Zkontrolovala jsem délku kostí paží a nohou. Část pánve, kde se vepředu potkávají obě její poloviny. Chrupavku na koncích žeber, jimiž jsou připojena ke sternu.

Abych si potvrdila kosterní odhad, vyndala jsem z maličké hnědé obálky posmrtné rentgeny chrupu a přilípla je na prohlížečku.

Minimální opotřebení okluzních plošek. Dokončený vývoj kořenů v celém patře. Všechny ukazatele věku souhlasily. Mladý dospělý člověk.

Měření stehenní kosti naznačovalo, že žena byla průměrně vysoká. Podle menších svalových úponů se dalo soudit, že měla štíhlou až plnoštíhlou postavu.

Prostudovala jsem si data, která jsem zapsala do formuláře.

Žena. Černoška. Věk dvacet tři až dvacet sedm let. Výška 165 až 173 cm.

Našla jsem protokol o pohřešované osobě, který mi policie poslala spolu s prvními kostmi.

Edith Blankenshipová odpovídala profilu ve všech parametrech.

Odsponkovala jsem fotografii a zadívala se na ni.

Usměvavá dívka v obnošeném baretu, obličej orámovaný černými kudrnatými vlasy. Nebyla hezká, ale ani ošklivá. Prostě obyčejná. Pevná čelist a přímý pohled do objektivu však svědčily o sebedůvěře a rozhodnosti.

V médiích se tahle fotka objevovala asi týden. Než orgány činné v trestním řízení zaměřily pozornost na další případy. Než se reportáže začaly zabývat záplavami na středozápadě. Pak se Edith Blankenshipová musela spokojit s orvanými plakátky na telefonních sloupech v severozápadní části Charlotte.

Editin případ na chvíli oživil nález kostí u jezera Mountain Island. Ti, kteří vyšetřovali její zmizení, se těšili, že spis odešlou na oddělení vražd anebo jiným způsobem přesunou do kategorie „uzavřeno". Já jejich naděje rozmetala.

Takže se Emily konečně objevila?

Začala jsem uvažovat o PMI. Postmortálním intervalu.

Zkontrolovala jsem datum. Edith Blankenshipovou viděli naposledy živou osmého září.

Podzim byl i na Severní Karolínu neobvykle teplý. Do protržené tašky měli přístup ryby, želvy a další vodní mrchožrouti. A spolu s běžnými bakteriemi odvedli dobrou práci.

První dojem: podle stupně rozkladu se tělo mohlo ocitnout ve vodě začátkem září. Ale potřebovala jsem si to ověřit.

Narovnala jsem se, prohnula záda a zakroužila rameny. Zase mi na mysl přišla jóga a zakručelo mi v žaludku.

Hodiny na stěně ukazovaly 13.03. Umírala jsem hlady.

Sundala jsem roušku a odhodila ochranné brýle na pult. Stáhla jsem si rukavice i zástěru, zmuchlala je do kuličky a pokusila se o dvojtakt. Za dva body.

Rychle umýt ruce a zpátky do kanceláře. Zrovna jsem si představovala obří bagetu, když mi na stole zazvonil telefon.

Napadlo mě, že nechám hovor spadnout do hlasové schránky.

Vzala jsem ho.

Velká chyba.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„DÍKY, ŽE JSTE MI HODILA NA HRB UTOPENCE."

Vyšetřovatele z oddělení vražd policie Charlotte-Mecklenburg Erskina „Skinnyho" Slidella můj sobotní telefonát nepotěšil. Ujela jsem hned za dodávkou a nechala ho, aby diskutoval o místní příslušnosti případu se strážníkem Skipem. Volný styl versus betonová obrana.

„Není zač."

„A Unabombera jste mi přidala gratis, abych se nenudil?"

„Našel jste Hermana Blounta?"

„No jo. Ten kokot na mě čuměl ze svý pavoučí díry jak podělanej Saddám Husajn. Nechám ho chvilku škvařit ve vlastní šťávě a dumat o dobrejch časech, když ještě objímal stromy. Pak na něj vlítnu."

„Chci u toho být."

„Jak to, že mě to nepřekvapuje?"

Policie sídlí na East Trade Street v centru Charlotte. Jízda mi zabrala sotva deset minut.

Skinny na mě čekal v prvním patře u dveří s nápisem ODDĚLENÍ NÁSILNÝCH TRESTNÝCH ČINŮ. Patří sem vraždy, zabití a ublížení na zdraví. Blounta šoupli do nejvzdálenější ze tří výslechových místností na opačném konci chodby.

„Jeho Výsost Zrní z Birkenstocku strávil posledních šest neděl pod zemí. Smrdí jak hovno."

Když tohle tvrdí Skinny, tak to něco znamená.

„Co říkal?"

„Má pifku na tepelný elektrárny. A vodní. A dřevorubce, doly, farmáře, rančery, pesticidy, obchod s kožešinama, testování na zvířatech, zoologický zahrady, cirkusy, rodea, McDonalda…"

„Domníváte, že Blount představuje vážnou hrozbu?"

„S videama měl ten váš kumštýřskej kámoš pravdu." Slidell pokýval zhnuseně hlavou. „Myslím toho týpka, co mu na ksichtě rostou veverky."

Zakroutila jsem rukou, abych mu naznačila, že připomínky ke Kahnovi může přeskočit.

„Blount pověsil na youtube spoustu amatérskejch videí. Samý *bum-bum*. Asi ho nominujou na Oscara za blbost."

„Má záznam v rejstříku?" V duchu jsem si slibovala, že se podívám, jak si Herman Blount představuje sabotáž.

„Hromadu malejch. Porušení zákazu vstupu. Vandalismus. Ničení soukromýho majetku. Před osmi lety ho sebrali, protože do stromů zabodával šipky, aby je nemohli kácet. Vzali si ho do parády federálové. Dřevorubcům způsobil škodu na vybavení za čtyři sta táců. Kretén jeden, na všech šipkách nechal svý otisky."

„Nějaké násilné trestné činy?"

„Policajti v okrese Iredell ho milujou za dvě samodomo bomby. Nebyly smrtící. Jedna na farmě s činčilama, druhá v laborce, kde zabíjejí psy, aby se chirurgové měli na čem učit řezat. Ten chlap je slizkej jak kozí sopel. Jinak zatím nic."

„Je to teprve předběžný závěr, ale kosti z tašky by mohly patřit Edith Blankenshipové."

„Jo?"

„Černoška, dvacet až třicet let. Abych si byla jistá, budu potřebovat zubní kartu."

„Stopy po zranění?"

„Ne. Ale řekla bych, že sama se do tašky nezapnula, aby se mohla vykoupat."

„Někdo se zbavil těla?"

Přikývla jsem.

„To ještě neznamená vraždu. Třeba se předávkovala nebo měla nehodu, kámoši zpanikařili a vyřešili to takhle."

„Možná."

„Jak to, že vyplavala?"

„Když se tělo začne rozkládat, břišní dutina se naplní metanem, který produkují bakterie ve střevech. Nafoukne se. Přimyslete si záplavy a je to. Taška vyplave."

„Vy jste vždycky takový sluníčko, doktorko."

„Zkušený vrah by propíchl břicho i střeva a zatížil obal, aby zůstal u dna. Blankenshipová se dostala do ruky amatérům."

Skinny otevřel ústa, aby to komentoval. Nenechala jsem ho.

„Našel jste něco, co by spojovalo Blounta s Blankenshipovou?“

„Jedou v tom samým zasraným ‚Zachraňte Zemi‘.“ Slidell vytáhl ze saka kroužkový blok, naslinil si prst, otočil pár stránek a četl: „Blankenshipová se zapsala na magisterský studium environmentálních věd na Severokarolínský univerzitě. Předtím pracovala pro Impact Watch, což je neziskovka, která studuje vliv výstavby na volně žijící zvířata na západě Severní Karolíny. Sídlí v Mount Holly.“

„To je přímo u silnice od jezera Mountain Island.“

Povytáhla jsem obočí. Skinny taky.

„Kdo ji nahlásil jako pohřešovanou?“

„Babička.“ Slidell sklonil oči k poznámkám. „Ada Wilkinsová. Blankenshipová s ní bydlela. Jednou odešla do školy a už se nevrátila.“

„Kdo ten případ dostal?“

„Hoogie Smith. Povídal, že Blankenshipová byla samotářka. Nechodila do práce, neměla kluka ani nejlepší kámošku. Otec v čudu, matka umřela. Prověřil těch pár stop, co našel. Vyslechl několik kantorů, Adu Wilkinsovou, sousedy. Wilkinsová přiznala, že vnučka už jednou z domu utekla, po smrti mámy. Ta holka neměla žádný kreditky, vůbec nic. Všichni si mysleli, že měla všeho po krk a frnkla z města.“

„Mobilní telefon?“

„Dohledali ho z věže u UNCC to ráno, kdy zmizela. Pak přestal fungovat.“

Věděla jsem, co se stane, když stopy vychladnou. Spis Blankenshipové se ocitl na hromadě dalších případů pohřešovaných osob. A propadal se níž a níž, jak kupička rostla výš a výš.

Slidell ukázal nasliněným prstem na výslechovou místnost číslo tři.

„Nechci tu ropuchu vylekat. Koukejte se z dvojky.“

Udělala jsem, co mi nařídil. Usadila jsem se ke stolu a zkřížila paže.

Za pár vteřin se k životu probrala malá obrazovka a reproduktory na stěně zapraskaly.

Blount zvedl hlavu, když Slidell kráčel místností. Byl úplně jiný, než jsem čekala. Blond vlasy surfařského frajírka, ostře řezané rysy, elektricky pronikavé modré oči. Nebýt olezlých vousů, vypadal by spíš jako rozehrávač amerického fotbalu z křesťanské rodiny než jako ekologický aktivista.

A očividně strávil hodně hodin v posilovně. Široká ramena. Paže jako telegrafní sloupy. Pekáč buchet pod tričkem s dlouhým rukávem.

Slidell se posadil. Na stůl položil spis. Vytahoval z něj jeden papír za druhým. Pečlivě je skládal vedle sebe. Pomalu četl. Anebo to předstíral. Tenhle rutinní postup jsem znala. Nechat vyslýchaného čekat a trochu ho tím vykolejit.

„Nic jsem neudělal. Nemůžete mě tu držet."

Slidell se choval, jako by Blount vůbec nepromluvil. Po chvíli, kdy nikam nespěchal, konečně propletl prsty a spustil ruce na pneumatiku nad opaskem.

„Sám sebe se ptám na jednu věc, Hermane. Nevadí ti to? Když ti říkám Hermane?"

Blount se na něj jen upřeně díval.

„Proč si chlap, kterej nemá co skrejvat, zaleze pod zem?"

„Každý den jsme obklopeni vedením vysokého napětí, které způsobuje rakovinu. V pravidelných intervalech se uchyluji pod zem, aby si moje buňky odpočinuly od nepřetržitého bombardování elektromagnetickým zářením."

„Hm." Slidell přikývl, jako kdyby o tom přemýšlel.

„A je tam klid."

„Proto sabotuješ energetický společnosti? Protože ti smažej koule?"

„Já nikoho nesabotuju. Ale i kdybych to dělal, byl by to opodstatněný akt sebeobrany. Tepelná elektrárna Riverbend sype uhelný popílek do vodního zdroje a otravuje tím lidi. Je potřeba to zarazit."

Blounta zasáhlo buď fanatické nadšení, anebo šílený vztek. Oči mu hořely jako dva plameny na plynovém hořáku. Úchvatné. Napadlo mě, zda i Edith podlehla jeho kouzlu.

„A co je třeba žalovat?" Slidell, hlas rozumu.

„Soudy jsou k ničemu. Spoluviníci vlády. Látky znečišťující životní prostředí drží lidi slabé a podřízené."

„Výbušniny jsou přece jen přímočařejší." Skinny se naklonil a nahlédl do spisu. „Jako na Destinově činčilové farmě a v laboratořích v Arnettu."

„Kápli jste na nepravého. Nikdy mě z ničeho neobvinili."

„Dostal jsi flastr za šipky ve stromech."

„Mladická nerozvážnost. Teď už mám rozum."

„A co ty udělátka, co házíš na web? Ty se zázračně odpalujou samy?"

„Očividně nejsem se svými názory sám."

Blount hleděl Slidellovi do očí, sebejistý, klidný. Ale pobledlý spodní ret svědčil o tom, že potlačuje silné emoce. Úzkost? Vztek?

„Jeden policajt přišel o prst, když zneškodňoval bombu v Arnettu."

„Malá oběť ve srovnání s utrpením, které tam způsobují zvířatům."

„A co Edith Blankenshipová? Taky malá oběť?"

Rychlá změna tématu měla Blounta zaskočit. Pozorně jsem sledovala jeho obličej. Žádná reakce.

„Kdo?"

„Studentka z UNCC."

Blount pokrčil dobře osvaleným ramenem.

„Vy dva jste se nejspíš dali dohromady v Impact Watch. Xeroxovala ti prohlášení? Umíš psát, Hermane, že jo?"

Blount mu na vějičku neskočil. „Impact Watch je plná poskoků. Vláda je poklepe po ramenou a předstírá, že poslouchá. Problémy pokračují, nic se nevyřeší."

„To se stalo? Z Edith se vyklubal problém, kterej jsi musel řešit?"

„Vy jste ji našli?"

„Kdo říkal, že zmizela?"

„Čtu noviny."

„Kde jsi byl osmýho září?"

„Odmítám žít podle diktátu kalendáře."

„Já ti osvěžím paměť, Hermane." Skinny se naklonil, takže měl obličej jen pár centimetrů od Blounta. „Osmýho září jsi nahrál na web svoje zamyšlení, jak zničit tepelnou elektrárnu Riverbend."

Blount se odtáhl, aby si zachoval odstup. „Musel jsem k soudu v okrese Buncombe. Byl jsem pryč několik hodin. Ověřte si to."

„To se vsaď, že si to ověřím. Kdo ti pomáhal točit to video?"

„Stativ."

Slidell opět nečekaně změnil směr.

„S Blankenshipovou jste do motorů načepovali směs, která zadřela ventily? Taková malá nehoda v dřevorubecký oblasti v Belvederu vloni v květnu?"

Blount zavrtěl hlavou v předstíraném zklamání. „Vy to prostě nechápete, lidi. My jsme armáda. Klademe odpor. Nezmizíme jen proto, že si to přejete. Nezmizíme jen proto, že nás šikanujete." Tentokrát se prudce předklonil Blount. Poslední slova téměř zašeptal. „My jsme všude."

Slidell ani nemrkl. Překvapilo mě to. V téhle fázi obvykle přebírá roli zlého policajta.

„Blankenshipová ti pomáhala?“

„Edith Blankenshipová a jí podobní nemají dost kuráže, aby ‚pomáhali‘.“ Ve vzduchu naznačil uvozovky. „Protesty a peticemi tu destrukci nikdy nezastavíme. Je potřeba konat.“

„Takže Edith nesouhlasila s tvojí radikální politikou. Vyhrožovala, že tě udá. A tak jsi ji oddělal.“

„A za co mě udá? Že umím zacházet s nožem? Že dokážu naprosto tiše vystopovat kořist? Že zabíjím to, co jím? Umění přežití, detektive.“ Blount se opřel a svěsil paže. „Prostě zůstat naživu.“

Slidell mlaskl a namířil na něj prst. „Vysoká, co? Břečťanová liga?“

„Dartmouth. A co má být?“

„Trubkový bomby pro začátečníky. To mají v těch svejch fajnovejch osnovách? To tě tam učili? Vyhazovat věci do povětří?“

Opět zklamané zavrtění hlavou.

„Naučil jsem se nedůvěřovat vládě. Uvěřil jsem, že svoboda slova není zločin. Naučil jsem se, že lidem hrozí vyhynutí, protože požíráme Zemi. Příroda se musí chránit za každou cenu.“

„Nóbl řečičky na chlapa, kterýho jsme vytáhli z podzemí.“

„Nejsem odpovědný za zločiny ostatních, ani když jim tleskám.“ Blountův neonový pohled mi připadal studený jako led. „Nemáte nic, čím byste mě spojili s Blankenshipovou. Oba víme, že to tak je, protože jinak byste mě už zatkli.“

„Možná jo, možná ne. Ale pamatuj si, ty nafrněnej zasranej spratku.“ Slidellův hlas byl tvrdý jako žula. „Já to pojítko najdu. A až ho najdu, tak klidně zapomeň na smrtelný záření a alobalový čepice. Tvoje nejhorší noční můra jsem já.“

Slidell si posbíral papíry a vypochodoval z místnosti.

PÁTÁ KAPITOLA

„Co vy na to?“ zeptala jsem se Slidella, když se vyloudal na chodbu.

„Je to magor, ale za to, že je cvok, ho zavřít nemůžu.“

„Myslíte, že lže?“

„Jasně že lže. Všichni lžou. Ale o čem? To mi řekněte vy. Musím ho pustit.“

„Nemůžete si ho tu nechat kvůli nezákonnému vstupu na cizí pozemek?“

Slidell mi věnoval jeden ze zbědovaných pohledů svých zarudlých očí.

„Zase zaleze pod zem. Ztratíte ho.“

„Neztratím.“

Věděla jsem, že Slidell nemůže Blounta bezdůvodně strčit do vazby. A že ho nechá sledovat. Ale i tak mě to štvalo.

„Mám z toho chlapa špatný pocit.“

„Je to cvok, ale ne idiot. Ví, že si to v Buncombe ověřím. To alibi bude spolehlivý.“

„Osmého září se Edith Blankenshipová ztratila. Nevíme, kdy zemřela.“

Nastalo dlouhé ticho. Pak Slidell řekl: „Potřebuju toho víc. Zjistěte mi příčinu a dobu smrti.“

„Dělám na tom.“

Zpátky v MCME jsem vdechla jeden sendvič s tuňákem, hodila do sebe colu bez cukru, převlékla se a vrátila se do pitevny číslo čtyři. Kosti ležely tak, jak jsem je tam nechala.

Empirický poznatek. Jeden týden nad zemí se rovná dvěma pod vodou. Jenomže do hry vstupuje celá řada proměnných.

Spojila jsem se s meteorologickým ústavem. Pamatovala jsem si to dobře. Severokarolínské podhůří zažilo velmi teplý podzim.

Zavolala jsem do společnosti Duke Energy. Odpad z tepelné elektrárny Riverbend zvýšil teplotu jezera Mountain Island nad standardní úroveň. Voda byla hodně nasycená kyslíkem. Život v ní jenom vzkvétal.

Zopakovala jsem si své znalosti o rozkladu pod vodou. Tukové vrstvy

v podkoží se roztáhnou a během čtyřiadvaceti hodin zdeformují tělo. Po týdnu se svaly a pojivová tkáň uvolní a začnou odpadávat.

Je-li tělo zabalené, proces se zpomalí. Ale taška, ve které byla Edith, se roztrhla.

Vzhledem k podmínkám a stavu těla jsem PMI odhadovala asi na čtyři týdny.

Což odpovídalo datu, kdy byla Edith Blankenshipová naposledy spatřena živá.

Zapsala jsem informaci do formuláře a začala se pídit po příčině smrti.

Pátrání jsem zahájila u lebky. Žádné otvory vstřelu a výstřelu. Žádné tříštivé, vpáčené ani lineární fraktury. Žádné řezy, vrypy ani škrábance.

Jazylka je maličká kost ve tvaru písmene U, která visí mezi sanicí a hrtanem v měkké tkáni krku. Prohlédla jsem tu Editinu a hledala poškození naznačující zardoušení. Neviděla jsem nic.

Žádný div. U mladších jedinců jsou kosti pružné, takže jazylka tlak vydrží a nezlomí se.

Přešla jsem k mikroskopu a nastavila si zvětšení. Pak jsem se zadívala do okuláru.

Na pravé straně kosti jsem nic nenašla. Přesunula jsem se k levé.

A bylo to tam. Nepatrná fisura v těle jazylky, v místě, kde se stýká s jedním z rohů.

Narovnala jsem se a srdce se mi trošku rozbušilo.

Edith Blankenshipová byla uškrcená.

Představila jsem si její poslední okamžiky, vzpínající se tělo, drápající ruce, tak zoufalá touha po vzduchu, že se jí nehty zarývají do vlastního masa.

Ježíšikriste.

Potlačila jsem zlost a pokračovala prohlídkou žeber. Dlouhých kostí.

U pánve přišel další šok.

U pravé kyčle v dutině břišní jsem objevila kus šedé hmoty. Prstem jsem ji uvolnila.

Když jsem ji propíchla, vnější obal povolil a odhalil hromádku maličkých kůstek. Jeden zub.

V hrudníku se mi zažehl plamen. Byla Edith těhotná?

Ale ne. Tvary neodpovídaly. Polovina čelisti byla příliš podlouhlá, klíční kost moc ostře zakřivená. Zub byl sice maličký, ale vypadal dospěle.

Přenesla jsem nález k mikroskopu. Pinzetou jsem brala kůstku za kůstkou.

Je to tumor? Poblázněný teratom?

Teratomy jsou nádory, které obsahují tkáně či struktury některého ze tří typů buněk, z nichž se následně vyvíjí embryo. Vlasy, zuby, kosti. Ve vzácných případech celé orgány, třeba oko nebo ruka.

A potom mi to došlo.

Co to sakra…

Udiveně jsem posbírala hromádku a položila ji na tác. Pak jsem se vrátila k vozíku.

Levá kyčel vydala druhou kuličku, podobnou té první.

Narovnala jsem se a v hlavě si přehrávala různé scénáře.

Ohledávala jsem oběti sexuálních sadistů. Věděla jsem, jakých zrůdností je člověk schopen. Mučili Edith? Nacpal nějaký pomatený hajzl tuhle hrůzu do jejího těla? Jak se tomu slangově říká? Pískomilování?

Za rukáv vědomí mě zatahala myšlenka. *Pst.*

Cože?

Zaletěla jsem očima ke dřezu, skříňkám, nerezové oceli kolem sebe. Vrátila se k vozíku. Pohlédla na kostru. Na promáčené ošacení, rozstříhané a rozprostřené pod tělem.

Rozčileně jsem si začala třít spánky.

Pst.

Editiny šaty? Zvedla jsem otrhaný konec trička a přehodila ho zpátky přes žebra. Přečetla jsem si vybledlý nápis.

Jasně.

Nadzdvihla jsem kosti nohy a pánve, vytáhla džíny a odstřihla zadní kapsu. Další kusy šedé hmoty. Všechny jsem propíchala a vyprázdnila.

„Trefa."

Strhla jsem rukavici a vytočila Slidellovo číslo. A on to dokonce vzal.

„Něco mám."

„A co?"

„Přijeďte sem. Teď hned."

Ukončila jsem hovor.

Mohla jsem mu to vysvětlit po telefonu. Ale Skinny v márnici bude mnohem lepší zábava.

ŠESTÁ KAPITOLA

Dveře se otevřely. Slidell vešel dovnitř a na pult hodil obálku. Závan jeho tělesného pachu směle konkuroval parfému z vyplavené mrtvoly.

„Něco vám řeknu. Ten chlap Chou je fakt břídil."

V duchu jsem politovala chudáka zubaře doktora Choua. Dnes neměl pěkné ráno.

Bez komentáře jsem přilípla zubní rentgeny na světelnou prohlížečku vedle posmrtných snímků, které pořídil Joe. Na jednom maličkém černém čtverečku z obou sad trůnily na stoličkách dva sněhově bílé kopečky. Korunky. Porovnala jsem jejich umístění i tvar. Rozložení kořenů.

„Bude to muset stvrdit odontolog, ale vsadím barák, že to pasuje."

Slidell přisvědčil, už teď se potil a srdce mu divoce bušilo. Desítky let na vraždách, ale pitevna mu pořád dělá zle.

„Co máte tak důležitýho?"

Ukázala jsem mu liliputskou osteologickou sbírku.

Slidell si prohlížel kůstky, pak zvedl oči.

„Krysy," řekla jsem.

Zavrčel cosi, čemu jsem nerozuměla, a znovu se podíval na tác.

„A hraboši, možná pár myší." Ukázala jsem na šedou, propíchanou hmotu. „Kosti byly v tomhle."

„A to je co?"

„Soví vývržky."

„A to je kurva co?"

„Ne co. Ale kdo. Pojďte se mnou."

Dovedla jsem ho do kanceláře a na notebooku načetla jednu internetovou stránku.

„Karolínské centrum dravců?" Slidell nasadil hodně pochybovačný tón. „Jako orli a sokoli?"

Přikývla jsem. „Dravci jsou senzační masožravci. Spolknou celého živočicha – kosti, orgány, maso. Skoro jako vy při grilování."

„Vtipný, doktorko."

„Díky. Sovy se ale od ostatních dravců liší. Nesvedou strávit srst, zuby, kosti, drápy ani peří."

„A co má bejt?"

„Nestravitelný materiál prochází jejich trávicím traktem, v předžaludku se stlačí do kuličky, kterou pak sova vyvrhne."

„To mi jako ukazujete ptačí blitky?"

„Dva soví vývržky jsem našla v pánevní dutině Edith Blankenshipové, těsně pod předními kapsami džín."

Slidell nic neříkal.

„Další čtyři vývržky měla v zadní kapse. Domnívám se, že studovala sovy."

„A narazila jste na to centrum."

Přisvědčila jsem.

„Víte, kde to je?"

„U jezera Mountain Island."

„Devět nula nula zejtra ráno. Vyzvednu vás doma."

Slidell přijel o dvacet minut dřív. Nedojedená medová kolečka jsem nechala na stole a kávu si nalila do cestovního hrnku.

Do Slidellova auta se stejně jako do pitevny číslo čtyři hodí latexový obleček. Krabičky od rychlého občerstvení. Cigaretové špačky. Zbytky starých obědů v pytlíku. Seděla jsem vzpřímeně a minimalizovala kontakt se sedadlem a podlahou.

Mířili jsme na sever po silnici číslo 16. Vysoké obytné domy a kancelářské budovy brzy vystřídaly příměstské domky a nízké supermarkety, posléze pole, tu a tam roztroušené obchůdky s náhradními díly, kostel, bistro.

Za pětačtyřicet minut Slidell odbočil na úzkou dvouproudovku. Nic než břeh jezera, les, pastviny. Tu a tam vyplašený kůň, přístavní molo.

Brzy jsme zahlédli šipku ukazující k našemu cíli. Slidell zatočil doleva na štěrkové parkoviště a vypnul motor. Nápis nás varoval: CHRÁNĚNO ALARMEM, KAMERAMI A OSTRÝMI DRÁPY.

Karolínské centrum dravců bylo vzdušné a prosvětlené, zdobené fotkami a řezbami ptáků. Ze stropu viseli umělí orli. Košíky přetékaly suvenýry pro turisty – vycpanými sokoly stěhovavými, sovími přívěsky na klíče, tričky s ná-

pisy NA PTÁKY JSME KRÁTKÝ a VYHOUKNI SE NA TO. Pestrobarevná malba na stěně znázorňovala životní cyklus káněte rudoocasého.

„Dobrý den!“ zašvitořila sedmdesátnice s úsměvem neobyčejně sytě růžových rtů. „Já jsem Doris. Můžu pro vás něco udělat?“

Doris vypadala jako postavička z komiksu *The Far Side*. Velké zakulacené brýle, natupírované šedé vlasy, pletená vesta s copy a tolika cucky, že se ani nedaly spočítat. Malá, ale podsaditá. Na pohled zdravá.

Slidell jí ukázal odznak.

„Propáníčka!“ Žena si přitiskla k srdci ruku posetou stařeckými skvrnami a očima těkala zleva doprava, jako kdyby se bála, že dovnitř vrazí jednotka rychlého nasazení. „Nějaký problém?“

„Takže vy jste Doris….“ Slidell tázavě cukl bradou.

„Kramerová. Doris Kramerová.“

Slidell vytáhl z vnitřní kapsy saka fotografii. „Poznáváte tuhle ženu?“

„Jistě. To je Edith.“ Doris se zamračila. „Taková záhada. Nikdy by mě nenapadlo, že nás jen tak opustí.“

„Chodila sem často?“ zeptala jsem se.

„Mnoho studentů profesora Olsena u nás v centru pracuje na svých projektech. On je sem vodí každé úterý odpoledne. Edith si naše ptáky zamilovala a zůstala tu jako dobrovolnice v nemocnici.“

„V nemocnici?“

„Ročně se k nám dostane přes sedm set zraněných a osiřelých dravců. Jsme jedním z mála center na jihovýchodě, kde léčíme orly bělohlavé.“ Pokud může člověk opravdu zářit, tak Doris to dělala. Pak se její výraz náhle změnil. „Je příšerné, kolik těchto velkolepých tvorů srazí auto nebo popraví elektrické dráty.“

„Dráty?“ zopakovala jsem.

„Popraví?“ divil se Slidell.

Doris zmučeně přikývla. „Protože mají tak velké rozpětí křídel, dotknou se obou drátů naráz. Edith to trhalo srdce. Na příjmu proseděla se zraněnými ptáky dlouhé hodiny. Patřila do našeho nouzového týmu, reagovala na telefonáty, které se týkaly našich opeřených přátel v tísni. Ale většinou se starala o naše svěřence.“

„Svěřence?“ Slidellův tón naznačoval, že mu dochází trpělivost.

„Přes sto dravců nemůžeme kvůli zranění, amputaci nebo lidskému zásahu

vypustit do přírody. Na naší dravčí stezce si návštěvníci mohou prohlédnout třiadvacet různých druhů."

„Co Edith dělala?" zajímala jsem se.

„Čistila klece, plnila krmítka, prováděla běžné zdravotní prohlídky." Doris se zasmála; připomínalo to něco mezi škytavkou a kašlem. „Přísahám, že ta holka měla radši ptáky než lidi. A hlavně sovy. To byli její oblíbenci." Dorisin smích opět ztichl. „*Jsou*, chci říct." Zakroutila hlavou. „Ach bože, takové trápení."

Dovnitř vstoupili dva lidé se štěnětem bígla. Doris vyskočila, jako by dostala zásah taserem.

„Promiňte! Sem psi vůbec nesmějí!" Pohybovala se rychleji, než bych od ženy jejího věku očekávala, a hnala narušitele ven ze dveří.

Šťouchla jsem do Slidella. Ukázala jsem na nástěnku vedle hnízda, do kterého by se klidně vešel Pterodactylus. Na připíchnutém letáčku stálo: „Braňte se Duke Energy – naučte se žít soběstačně." Kontaktní adresa zněla hermanblount2@gmail.com.

Doris se vrátila k přepážce, svěží rty sevřené do úzké linky. „Vážně. Všude máme nápisy. Cožpak lidi nechápou, že psi naše ptáky děsí?" Otočila paži a ukázala modřinu, fialový oblouk na bledé kůži. „Minulý týden mě kousl pes. Popravdě, těmhle zvířatům nevěřím."

„Znala Edith muže, který se jmenuje Herman Blount?" Pokusila jsem se vrátit zpátky k věci.

„Ano." Opatrně.

„Nemáte ho ráda?"

„Nemohu Hermana kritizovat za lásku ke zvířatům. Ale pořídit si rotvajlera, nejhorší noční můru každého ptáka, to není dobrá volba. Víte, on je na můj vkus trochu… extrémní." Doris vykulila oči. „Herman něco provedl?"

Slidell její otázku ignoroval. „Jak dobře se Blount znal s Blankenshipovou?"

„Jednou přivezl zraněného puštíka. To je sova. Edith ho pomáhala ošetřovat. Chudáček nepřežil. Edith a Herman se hodně angažovali v kampani proti elektrárenským společnostem, chtěli, aby vedení vysokého napětí bylo pro ptáky bezpečnější. A jestli jste ho viděli, tak asi víte… Herman je líbivý typ." Doris cukla obočím, jako by se ptala: „Došlo vám to?" Trochu mě to znepokojilo.

„Trávili spolu hodně času?" zeptala jsem se.

„To nevím." Pokrčila rameny. „Já si hledím svého."

Skinny zamířil přímo na cíl. „Je Blankenshipová schopná násilí?“

„Jakého?“

„Třeba přestříhat dráty? Vyhodit něco do vzduchu?“

Doris odvrátila oči.

„Co?“ nedal se Slidell.

„Nechci o ní mluvit špatně. Ale ta holka udělá cokoli, aby ochránila ptáky.“

„Máte představu, co se jí mohlo stát?“ zeptala jsem se mírně.

Doris na mě upřela prázdný pohled.

„Každý malý detail nám může hodně pomoct.“ Usmála jsem se a doufala, že ji to povzbudí.

„Nesuďte, abyste nebyli souzeni,“ zamumlala.

„Jestli někdo Edith ublížil, musíme ho najít a předat spravedlnosti.“

Doris si povzdechla. „Když spíte s ženatým mužem, nikdy z toho nevzejde nic dobrého.“

Tohle jsem nečekala.

Ani Slidell. „Edith měla šamstra?“

Doris začala jezdit rukou po hraně stolu. „Už jsem řekla až moc.“

„Budu potřebovat jméno.“ Slidell se vytasil se zápisníkem.

„Edith se o něm jednou zmínila, ale přísně důvěrně. Pohádali se, byla rozrušená. Myslím, že jí došlo, že on svou ženu nikdy neopustí.“

„Jméno!“ vyštěkl.

„Chodila se svým profesorem. Doktor Jack Olsen.“

SEDMÁ KAPITOLA

SLIDELL POLOŽIL JEŠTĚ NĚKOLIK OTÁZEK a pak jsme se vrátili k jeho taurusu. Vyrazil z parkoviště a přitom telefonoval na fakultu biologie Severokarolínské univerzity. Z jeho reakcí jsem usoudila, že mu neřekli, co potřeboval.

Stopa, kterou nám poskytla Doris, mě pořádně nabudila. Chtělo se mi po ní hned vyrazit. Slidell měl ale vymyšlený jiný cíl.

Pár minut po odjezdu z městečka dravců Skinny zaparkoval před širokou budovou, na jejímž vývěsním štítě se culil pašík v šéfkuchařské čepici. Lancaster Barbecue. Nikdy jsem nepochopila, proč řetězce s grilovaným jídlem malují veselé úsměvy čtyřnohým kamarádům, které servírují k obědu.

Po vstupu dovnitř jsem měla pocit, že jsem se z Kansasu přenesla do země Oz. Fádní exteriér, uvnitř divotvorná říše NASCAR. Každičkou volnou plochu včetně stropu zabíraly neonové nápisy, starožitné stojany z benzinek, výbava z veteránů. Miliarda televizních obrazovek vysílala v souladu s výzdobou výsledky automobilových závodů.

Jídelní lístek jsem nepotřebovala. Sendvič s trhaným vepřovým, smažené kuličky z kukuřičného těsta, zelný salát. Severokarolínské rodinné stříbro. Slidell byl stejného názoru.

Zrovna nám donesli jídlo, když Slidellovi zazvonil telefon. Poslouchal, mockrát pronesl „ano“. Pozorovala jsem ho, jak si čmárá adresu na ubrousek.

„Olsenovi končí přednáška ve dvě, obvykle míří rovnou domů.“ Zastrčil telefon do saka z kaštanově hnědého polyesteru. Vzhledem k tomu, že bryndal omáčku, to byla dobrá volba. „Napadlo mě, že se u něj zastavíme na pokec.“

Podívala jsem se na hodinky. Těsně po poledni. „To by šlo.“

„Znáte toho blbce?“

„Jen podle jména. Nikdy jsme se nesetkali.“

Slidell si setřel mastnotu z brady. Z brad.

„Koumáci přes živý se nepaktujou s koumákama přes mrtvý?“

„Jenom když je jídlo zadarmo.“

Slidellovo chápání akademického světa je přinejmenším omezené. A já neměla náladu mu vysvětlovat komplikované fungování velké univerzity.

„A co se o něm v kampusu povídá?“

„Seriózní. Cílevědomý. Žádné klepy o sexu se studentkami, jestli máte na mysli tohle.“

„A jak by se vám líbil jinej scénář? Dá se dohromady s Blankenshipovou. Ona začne vyhrožovat, že to vykecá manželce. On ji oddělá.“

„Kromě výpovědi Doris Kramerové nemáme žádný důkaz, že spolu Edith a Olsen něco měli.“

Slidell vyloudil z hrdla neurčitý zvuk.

„Někoho uškrtit není jako vypálit kulku nebo zamíchat šéfovi do čaje jed,“ řekla jsem. „Je to osobní a zblízka. Takže souhlasím. Možná tu máme zločin z vášně. Ale stejně se mi víc zamlouvá Blount.“

„Jestli byli Blount a Blankenshipová kamarádi přes opeřence, tak proč by ji zabíjel?“

„Změnila názor, vyhrožovala mu, že ho kvůli něčemu udá. Možná šlo o nehodu. Kdo ví?“

Jenomže u vraždy člověk musí vědět. Vražda není vloupačka, vydírání nebo znásilnění. U ostatních zločinů je koncovka vždycky jasná. Při vyšetřování vraždy jde pokaždé o motiv.

Slidellova další poznámka svědčila o tom, že mi čte myšlenky.

„U zabití je to jednoduchý. Sex nebo prachy.“

„Možná láska k ptákům spojila i jejich srdce.“

„O kom, sakra, mluvíte – o Blountovi, nebo Olsenovi?“

Dobrá otázka, Skinny. Jenomže já to myslela v legraci.

„Podle mýho je snadná odpověď vždycky ta pravá.“

Další dobrá připomínka. Ačkoli to Slidell nebyl schopný pojmenovat, právě shrnul Occamovu břitvu, zásadu, podle níž bývá nejúspornější hypotéza obvykle tou správnou.

„A ta zní?“ Dopila jsem zbytky usazenin z limonády.

„Ženáč si trochu zapíchá s mladým zajíčkem. Zajíček chce víc. Zajíček skončí pod vodou.“

Ačkoli jsem se starým dobrým pánem z Ockhamu souhlasila, Skinnyho omezený náhled mě rozčiloval.

Nepochybovala jsem, že by byl některý z mých kolegů na univerzitě scho-

pen zabít. Ale z Blounta mi naskakovala husí kůže. Z kobaltově modrých očí vykukovalo cosi hrozivého.

Zaplatili jsme účet a vyrazili zpátky do Charlotte. Místo do centra ale Slidell odbočil na sever, na I-85 vedoucí k univerzitě, a nakonec zajel k pěknému cihlovému bungalovu v ulici lemované stromy s dalšími pěknými cihlovými bungalovy.

Na příjezdové cestě si právě ze zavazadlového prostoru volva, které vypadalo starší než já, vyndával kufřík vysoký bledý muž s hnědými vlasy a kulatými brýlemi v kostěných obroučkách. Podíval se na nás, když jsme vystoupili z taurusu.

„Jack Olsen?" Slidell mu ukázal odznak z metrové vzdálenosti. „Policie Charlotte-Mecklenburg."

Olsen svraštil obličej v náznaku strachu i úlevy. Vyděšený, ale rád, že je čekání u konce.

„Našli jste Edith?" Maličko popošel, snad aby zabránil ve výhledu k předním oknům svého domu. Anebo z nich.

„Edith je mrtvá." Skinny zkusil šokovou strategii. „Její tělo jsme vytáhli z jezera Mountain Island."

Olsenovi zbělely klouby na prstech, jimiž si tiskl kufřík k hrudi. „Utopila se?"

„Někdo ji uškrtil a nacpal do tašky."

Olsen zaryl dlouhé štíhlé prsty ještě hlouběji do přírodní kůže. Všimla jsem si, že se mu třesou.

„Blankenshipová byla vaše studentka?" Spíš konstatování než otázka.

Olsen přisvědčil. Polkl.

„Na to, že jste byl akorát její kantor, to s váma docela zamávalo," nešetřil ho Slidell.

Soví brýle se stočily ke mně. „Kdo je to?"

„Annie Oakleyová. Odpovězte na otázku."

„Já… já… jistěže mě to rozrušilo. Edith byla velmi nadaná studentka. A moc milá osoba." Při posledních slovech se mu vytratil hlas.

„Proto jste ji zabil? Rozhodla se, že už na vás nebude milá?"

Myslela jsem, že to není možné, ale Olsenova tvář ještě víc zbledla.

„Bože, ne! Cože? Co si to myslíte?"

„Edith vyhrožovala, že to poví paničce?" tlačil Slidell.

„Tak to nebylo." Olsena skoro nebylo slyšet.

„Šukal jste s ní v kanclu? Zamknul dveře, vyvěsil telefon?"

Olsen se rychle ohlédl přes rameno. To ho víc trápí manželka než obvinění z vraždy?

„Udělal jsem příšernou chybu. A je mi to vážně líto. Ale Edith jsem nezabil." Znělo to naléhavě. „Záleželo mi na ní."

„Jasně že záleželo, jinak byste ji nepíchal na psacím stole."

„Skončili jsme to." Šepot, kterým všechno popíral, nabíral na pronikavosti. „A Edith to nevadilo."

„Povolání učitele je založeno na důvěře," řekla jsem. „Překročit tuhle hranici není nikdy v pořádku."

„Edith byla dospělá. A studovala postgraduál," bránil se. „Já porušil manželský slib, ale nikoli profesní etiku."

„Důvěřovala vám."

„Svedla mě!" vyjekl. „Pořád mi volala, chtěla pomoct s nemocnými nebo zraněnými ptáky. Byli jsme spolu sami… pozdě v noci… staly se věci, které se neměly stát." Další ustrašený pohled za záda.

„Jak dlouho se ty *věci* stávaly?" ptal se Slidell.

„Devět měsíců. Ale než Edith zmizela, bylo po všem. Několik týdnů jsem ji skoro neviděl, pak to ukončila. Myslím, že si našla někoho jiného."

„Jasně," odfrkl pohrdavě Skinny. „Kde jste byl osmýho září?"

„Musím se podívat do diáře."

„Anebo se můžeme zeptat vaší manželky?" navrhla jsem.

Olsen si nadhodil kufřík, jako by se jím chtěl ještě lépe zaštítit. Před námi? Před ní? „Co to bylo za den?"

„Úterý."

Olsen se rozzářil. „V úterý učím od půl deváté do jedné. Pak mám buď konzultační hodiny, nebo jedu rovnou domů. Pokud je to všechno…"

„Jo? Svědkyně z centra pro dravce tvrdí, že tam chodíte každé úterý odpoledne."

Roztřesený prst se mu napřímil, jako by nás chtěl zarazit. Olsen se zamyslel, oči za tlustými skly se zavřely. Otevřely. „Jistě. V září jsme tam ještě chodili. Nyní provádíme terénní pozorování v ARC, to je rehabilitační zařízení pro zvířata. V pondělí. Zapomněl jsem."

„Naše svědkyně si nevzpomíná, že by vás osmýho viděla. Ani Blankenshipovou. Prej jste se vždycky spolu někam vypařili, když jste tam chodili." Skinny to nevzdával.

„Mluvíte o Doris Kramerové?“

„Myslíte?“

Teatrální povzdech. „My jsme se *nevypařili*. Chodili jsme do lesa hledat soví vývržky. Edith studovala dopad urbanizace na lovecké chování sov. Ověřovala teorii, zda ničení přirozeného prostředí nutí sovy k přemisťování do měst, kde jim hrozí větší nebezpečí úrazu.“

Slidell na něho jen dlouze zíral.

Olsenovi se ohryzek protočil kolem dokola. „Já se nenechám šikanovat. Odpověděl jsem na vaše otázky. Mám si najmout právníka?“

„Vy potřebujete právníka?“ Slidell stále udržoval oční kontakt.

„Jacku!“ Ostře.

Všichni jsme se otočili.

Ve dveřích stála žena asijského původu. Věk jsem odhadla na pětatřicet, výšku zhruba na metr padesát dva. Lodičky s nízkými podpatky. Po boku měla na napjatém vodítku obrovského německého ovčáka, který jí dosahoval skoro k pasu.

„Dojdeš vyvenčit toho zatracenýho psa?“ zařvala nabroušeně jako seržant od mariňáků na buzerplacu.

„Hned tam budu, drahoušku.“ Olsen se otočil zpátky k nám a žadonil očima. „Prosím. Nespáchal jsem žádný zločin.“

„To vysvětlujte Drahouškovi.“

Skinny vykročil k taurusu. Já za ním.

Několik minut jsme jeli mlčky. Skinny promluvil první.

„Jsem jedinej tvor na planetě, kterej nemá psa?“

„Já nemám psa.“

„Máte přece toho hnědýho vořecha, co vypadá jak medvěd.“

„Boyd patří Peteovi.“

„Jo? A s tím to vypadá jak?“

Ani omylem jsem nehodlala se Skinnym probírat svůj soukromý život. Včetně skutečnosti, že se můj bývalý bude ženit s blonďatou třicítkou, která má podprsenku větší než IQ.

„Ten váš pes se mi docela líbí. Neslintá.“

„Hm.“

A po chvíli: „Pořád vás ještě oblažuje pan polda z Kanady?“

Tak tohle bylo přes čáru. Andrew Ryan se neukázal ani neozval už dlouhé týdny a já si byla vcelku jistá, co to znamená.

Moje mlčení však Skinnyho neodradilo.

„Ten je v pohodě."

„Neslintá."

„Ale copak? Šláp jsem vám na kuří voko?"

„Nemohli bychom se držet našeho tématu? Co si myslíte o Olsenovi?"

„Ten moula je ze svý ženušky podělanej až za ušima."

S tím se nedalo nesouhlasit.

„Ne že bych mu to měl za zlý. Drahoušek je, zdá se, vostrá jako břitva. Co když se dozvěděla o Blankenshipový a vyřešila problém?"

„Ta ženská by nezvládla uškrtit ani čivavu."

„Čivavu zvládne uškrtit každej." Slidell zatočil doprava. „Co vy na to? Uvažujete stejně jako ty pomatenci z vejšek."

Já uvažuji, ale určitě ne jako akademik. Jako soudní antropoložka.

„Odvezte mě zpátky do laborky."

„Jistě, slečno Daisy."

Můj mozek se nestihl podivit, že Slidell ucedil hlášku z filmu, ve kterém nelítají baráky do povětří. Byl totiž příliš zaneprázdněný jinou myšlenkou.

OSMÁ KAPITOLA

ZA HODINU už jsem s navlečenými rukavicemi zírala na kosti. Zlomenina jazylky naznačovala, že příčinou smrti bylo uškrcení. Když jsem si jí předtím všimla, mou pozornost odvedly soví vývržky. Teď jsem chtěla víc.

Jednu po druhé jsem zkoumala kosti krku, nejprve vizuálně, pak i pod mikroskopem.

Obratle C1 a C2 byly nedotčené. Žádné vrypy ani trhliny, zlomeniny, stlačené plošky. Zato C3 vyprávěl docela jiný příběh.

Editin třetí krční obratel vykazoval známky stlačení v anteriorně-superiorní oblasti a tenoučkou frakturu v pravém transverzálním výběžku. Fajn. Ale z toho se mi dech nezatajil.

Ve fraktuře uvízlo červené vlákno. Pinzetou jsem ho vytáhla a uložila do malé plastové lahvičky.

Sakra. Zavolat Slidellovi? Ještě ne.

Zpátky k obratlům.

C4, C5 a C6 nebyly poškozené.

Dávalo to smysl. Jazylka se nachází přímo před třetím obratlem. Skutečnost, že všechny ostatní zůstaly nedotčené, svědčila o uškrcení úzkým pruhem látky.

Podívala jsem se na poslední krční a první hrudní obratel. Oba měly poškozené trnové výběžky, které na zádech živého člověka vystupují jako knoflíčky pod kůží. Oba výběžky byly zlomené a posunuté dovnitř.

Zavřela jsem oči. Představila jsem si škrtidlo omotané kolem Editina krku. Pohyby hlavy. Trupu.

Zamrkala jsem. Doběhla k lahvičce.

A pak k telefonu, abych zavolala Slidellovi.

„S Olsenem jste měl možná pravdu," řekla jsem, když to zvedl.

„Jak moc vás bolí to přiznat?"

„Lépe řečeno, s paní Olsenovou."

Pauza. „Manželka?“

Vysvětlila jsem mu, co jsem odpozorovala z kostí. Co možná nejsrozumitelněji.

„A dál?“

„Edith byla uškrcená, patrně zezadu. Poranění jsou viditelná jen u obratle C3, což znamená, že škrtidlo bylo úzké, nejspíš provaz nebo lano.“

„Ale vy jste říkala, že měla pomlácený i další kusy páteře.“

„Přesně tak. Pokud by byl vrah stejně vysoký nebo vyšší než ona, fraktura by se táhla víceméně horizontálně, zepředu dozadu.“ Hodně jsem zjednodušovala. „Jelikož má ale poškozené spodní obratle, patrně jí někdo trhl tělem dozadu a dolů. Prudce.“

Žádná odpověď.

„Jak byla Edith vysoká?“ zeptala jsem se.

Slyšela jsem šustění papíru. „V řidičáku má metr sedumdesát.“ Hlasitý nádech. „Takže hledáme někoho mrňavýho.“

„Blount i Olsen měří přes sto osmdesát.“

Slidell zopakoval svůj oblíbený hrdelní zvuk.

„A ještě něco. Ve zlomenině třetího obratle jsem našla červené vlákno. Posílám ho do laborky, ale jsem si skoro jistá, že je nylonové.“

Chvíli bylo ticho.

„Nylon se běžně používá na psí vodítka,“ dodala jsem.

Tuhle narážku pochopil.

„Drahouškův vlčák byl na vodítku.“

„Červeném.“

„Jo?“

„Jo. A vodítko je báječné škrtidlo.“ To snad ani nebylo třeba vyslovovat.

„Já nevím. Ta ženská váží… kolik? Deset deka?“

„Pětikilový tlak na obou krčnicích vás dokáže zabít po deseti vteřinách. Vztek, adrenalin, moment překvapení. Smrtelná kombinace.“

„Ukřivděná ženská, co?“

Slyšela jsem, jak Slidell zadržuje dech, a věděla, že něco přijde.

„Blount je v čudu.“

Spolkla jsem „já vám to říkala“. „Myslela jsem, že jste ho nechal sledovat.“

„Auto ho ztratilo někde u Sample Road.“

„Ztratilo?“

„Ten kokot zaparkoval a zmizel v lese jako králík. Mí chlapi nejsou Daniel Boone."

„Sample Road je kousek od centra pro dravce."

„No jo. I kdyby Blount neoddělal Edith, určitě má něco na svědomí."

„Chystáte se po něm pátrat?"

„Vystoupujeme ho. Já zatím seberu Olsenovy. Strčím je každýho do jiný cely. Uvidíme, co nám povědí."

„Dejte mi vědět."

Ukončila jsem hovor, sebrala lahvičku a zavolala asistenta, aby ji bleskově donesl do kriminalistické laboratoře. Potom jsem zatelefonovala technikovi, který se specializuje na vlasy a vlákna. Nezněl moc optimisticky, ale slíbil, že se to pokusí protlačit mezi priority.

Když jsem skončila, neklidně jsem těkala pohledem po laboratoři. Na neznámé kosti od jezera jsem nesáhla od chvíle, kdy se našla taška s Edith. Proč by ne? Stejné jezero. Možná spolu ty případy souvisí.

Oba obratle pocházely ze spodních úseků páteře. Jeden hrudní, jeden bederní. Výrůstků tam bylo mnohem víc, než jsem vzhledem k celkově dobrému stavu kostí očekávala. Artritida u člověka mladšího či středního věku. Zajímavé, ale nijak šokující.

Prohlédla jsem tibii a fibulu. Dospělý člověk. Kost byla hutná a zdravá. Na kloubech přiměřeně opotřebovaná. V zadní části distálního konce lýtkové kosti jsem objevila známky zahojeného poranění. Fraktura to nebyla, spíš jen povrchová rána. Popálenina? Infekce, která se rozšířila z měkké tkáně?

Bavila jsem se vymýšlením fantaskních scénářů, které by vysvětlily mé postřehy, když mi zazvonil telefon.

„Brennanová."

„Byla to paní Peacocková. Svícen v kulečníkové místnosti." Frank, jeden z techniků přes kontaktní stopy.

„Vážně? Díval jste se na moje vlákno?"

„Ne. Ale mám předběžné výsledky k těm chlupům."

Nejdřív jsem si to nespojila. Pak jsem si vzpomněla. Krátké chlupy, evidentně ne lidské, které jsem posbírala, když jsem prvně prohlížela Editino oblečení.

„Hlodavci, že ano?"

„Některé. A některé psí."

„Psí chlupy?“
„Šest kousků z džín patří jednoznačně psovi.“
„Německému ovčákovi?“ Že bychom měli takové štěstí?
Jeho odpověď ale zněla jinak, než jsem očekávala.